

ת"פ 16468/06/17 - מדינת ישראל נגד לירן חכמי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 16468-06-17 מדינת ישראל נ' חכמי
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד חן הררי -
מח"ש

המאשימה

נגד

לירן חכמי באמצעות ב"כ עו"ד משה אלון

הנאשם

הכרעת דין

בפתח דברי וכמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיע בזאת על החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו, זאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה, ניסיון תקיפה ושיבוש מהלכי משפט.

על פי עובדות כתב האישום, שירת הנאשם כשוטר במשטרת ישראל ושימש בתפקיד של קצין יחידה. במסגרת תפקידו זה, פיקד הנאשם על שוטרים ושוטרות ובהם שוטר בשם דוד ושוטרת שח"מ בשם אביטל.

על פי הנטען, הגיע הנאשם ביום 23.4.17 בשעות הבוקר המוקדמות לטפל באירוע אלימות במשפחה ברח' הונא 30 בתל אביב, שם פגש באבחה טוקו, נתין זר ממוצא אתיופי השוהה בישראל באופן זמני, שנחשד בכך שהטריד את בת זוגו כשהוא שתוי (להלן יכונה: המתלונן, זאת על אף העובדה שמר טוקו לא הגיש מעולם כל תלונה נגד הנאשם).

על רקע זה ביקש הנאשם מהמתלונן לעזוב את המקום. המתלונן לא שעה לבקשת הנאשם ובין השניים התפתח דין ודברים (סעיף 4 לכתב האישום אליו אתייחס בהמשך - ע.מ).

בהמשך הוזעקו למקום השוטרים דוד ואביטל, אשר היו באותה עת יחדיו במשמרת. השניים הגיעו למקום בניידת משטרתית והבחינו במתלונן כשהוא רגוע ויושב על ספסל בסמוך לנאשם.

הנאשם אמר לדוד ולאביטל כי עליהם להסיע את המתלון בניידת ולהרחיקו מהמקום, ולשם כך ליווה את המתלון לניידת. המתלון נכנס לניידת והתיישב בתא העצורים, אולם רגליו נותרו מחוץ לדלת. משביקש ממנו הנאשם שעמד מחוץ לניידת, שיכניס את רגליו פנימה, סירב לכך המתלון.

בשלב זה נטען שהנאשם ביקש מהמתלון שייתן לו את מכשיר הטלפון הנייד שברשותו. לאחר שעשה כן, אחז הנאשם ברגליו של המתלון, הכניסם לניידת, זרק בחוזקה את מכשיר הטלפון לכיוון פלג גופו העליון של המתלון וטרק את דלת הניידת. כתוצאה ממעשי הנאשם פגע מכשיר הטלפון בפניו של המתלון. מיד לאחר מכן הורה הנאשם לדוד ולאביטל להיכנס לניידת ולקחת את המתלון, ועזב את המקום ברכבו.

במהלך הנסיעה, כשהוא חבול ומדמם, בכה המתלון וביקש מדוד שנהג ברכב ומאביטל שישבה לידו, שייקחו אותו לבית החולים.

"זמן מה" לאחר תחילת הנסיעה, התקשר הנאשם לדוד ושאל אותו היכן יש מקום מבודד "ללא מצלמות וללא אנשים", כלשונו. מששאל דוד את הנאשם לפרש השאלה, השיב לו הנאשם כי ברצונו להוריד שם את המתלון. בתשובה אמר דוד לנאשם שניתן להוריד את המתלון בפארק דרום (להלן: הפארק), שנמצא בתל אביב. לשמע הדברים הורה הנאשם למתלון לנסוע לפארק ואמר לו שיפגוש אותו שם.

משהגיעו דוד, אביטל והנאשם לפארק, ניגש דוד לנאשם ושאל אותו מה בכוונתו לעשות. הנאשם לא השיב לדוד, אולם הלך לניידת וניסה לפתוח את תא העצורים. מששאל אותו דוד בשנית מה בכוונתו לעשות, השיב לו הנאשם כי בכוונתו "לפרק את המתלון".

בתגובה אמר דוד לנאשם שאין לו כל כוונה "לקחת חלק בזה" ושלאחר שיורידו את המתלון, בכוונתם לעזוב את המקום. הנאשם התעלם מדבריו של דוד, ניגש למושב הנהג בניידת, פתח את מנעול דלת תא העצורים, הורה למתלון לצאת מהניידת והמתלון עשה כדברו.

בשלב זה אמר המתלון לנאשם שהוא מעוניין בטיפול רפואי, והטיח בנאשם שהוא שבר את מכשיר הטלפון שלו ופגע בלחיו, תוך שהצביע על פצע מדמם בפניו. בין השניים התפתח ויכוח מילולי, במהלכו התקרב הנאשם לכיוון המתלון ודחף אותו. משניסה הנאשם להתקרב אל המתלון פעם נוספת במטרה לתקוף אותו, אחז דוד בנאשם, הרחיקו מהמתלון ומנע ממנו להתקרב אליו. לאחר מכן הורה דוד לנאשם להיכנס לרכבו ולעזוב את המקום והנאשם עשה כן.

לאחר שהגיעו לתחנה, אמרה אביטל לנאשם כי בכוונתה להתלון בפני מפקדיו על התנהגותו במהלך האירוע. בסמוך לאחר מכן כתב הנאשם דוח פעולה ובו ציין בכזב כי המתלון זרק את מכשיר הטלפון שלו על הרצפה והנאשם זרק את המכשיר לתוך הניידת. כמו כן ציין בכזב כי המתלון לא היה מעוניין בטיפול רפואי, וכן שהנאשם לא השתמש בכוח נוסף. בתוך כך לא ציין הנאשם בדוח הפעולה את האירוע בפארק.

התשובה לאישום

2. הנאשם כפר ברובן המוחלט של עובדות כתב האישום. בתוך כך חלק הנאשם על כך שביקש מהמתלון לעזוב את המקום וטען שהמתלון, שהיה שיכור, נכנס לתוך הניידת ללא אישור וסירב לצאת ממנה. לאחר שהנאשם נאלץ

להוציא את המתלון מהניידת, תקף אותו המתלון, שכלל לא היה רגוע כפי שנטען.

לגבי מכשיר הטלפון טען הנאשם שהמתלון השליך את מכשיר הטלפון שלו בעצמו ארצה וגרם לשבירתו. הנאשם הודה שאכן הכניס את רגליו של המתלון לתוך הניידת ושאכן זרק את הטלפון לתוך הניידת, אולם כפר בכך שפגע בפניו של המתלון, שהיה חבול בפניו עובר לאירוע.

ראיות המאשימה במבט על

3. מכתב האישום עולה שאת המעשים המיוחסים לנאשם ניתן לחלק לשלושה חלקים מרכזיים: האחד - אירוע זריקת הטלפון בפניו של המתלון, השני - אירוע הדחיפה וניסיון התקיפה בפארק דרום, השלישי - מעשי הנאשם בתחנת המשטרה במטרה לשבש את החקירה. ואולם, מהעדויות שנשמעו, ובפרט מעדות המתלון, עולה שהמאשימה בחרה שלא לכלול בכתב האישום התרחשות נוספת בין הנאשם למתלון, במסגרתה, לטענת המתלון, הכה אותו הנאשם בשלב שבין הגעתו של השוטר למקום לבין מועד הגעת השוטרים דוד ואביטל למקום.

בכתב האישום כונה האזרח הזר בתואר "המתלון" אולם ספק רב עד כמה ניתן להסתמך על עדותו, הן נוכח העובדה שהיה שיכור במהלך האירוע, והן לאור הסתירות והתמיהות שעלו בגרסתו. בהגינות הכירה גם המאשימה בקושי זה, וביקשה להסתמך בראש ובראשונה על עדותם של השוטרים דוד ואביטל, כאשר עדות המתלון תשמש אך לצורך חיזוק עדותם במקומות הרלוונטיים.

כפי שנראה מיד, המתלון חיזק בחלקים מסוימים את עדותם של השוטרים, אולם בה בעת חיזק בחלקים אחרים את גרסתו של הנאשם ואף סתר חזיתית את גרסת שני השוטרים. משכך, סבורני שהפרדת עדותו של המתלון ל"חלקים" והסתמכות רק על אותם חלקים שיש בהם כדי לסייע למאשימה, הינה הפרדה מלאכותית ובעייתית.

בשלב זה די אם אציין את העובדה שהמתלון הכחיש את עובדת היותו שיכור כדי להבהיר עד כמה גרסתו בעייתית, שלא לומר שקרית (עמ' 34 ש' 30), בפרט כאשר עובדה זו עומדת בסתירה לעדויות של שתי עדות תביעה אחרות: של השכנה כרמלה ושל בת זוגו של המתלון - אלמה רומה (עמ' 24 ש' 8, עמ' 25 ש' 3, עמ' 26 ש' 21-16).

4. לגבי האירוע הראשון, הסתמכה המאשימה על עדותם של שני השוטרים, על עדותה של אלמה ועל עדותה של כרמלה. אל מול עדי המאשימה ניצבו גרסת הנאשם וגרסת עד ההגנה סנדי שיינדמי (להלן יכונה סנדי), שכל שניתן לומר לגביה הוא שהיא סיבכה עוד יותר את היכולת להבין את שהתרחש במקום.

לאחר ששמעתי את מכלול העדויות מצאתי שלא ניתן לקבוע ממצא חד משמעי ככל שהדבר נוגע להתנהלות המתלון בשטח ולמעשים הפליליים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. כפי שנראה מיד, דווקא גרסתו של הנאשם נתמכה בעדויות נוספות ובמקרים רבים הייתה הגרסה ההגיונית.

באירוע השני נכחו הנאשם, המתלון ושני השוטרים בלבד. כפי שנראה בהמשך, באירוע זה ישנה סתירה חזיתית בין שני עדי התביעה המרכזיים בנוגע לליבת האירוע, ופערים נוספים בין גרסתם לבין גרסת המתלון בכל הנוגע למעשים

הפליליים המיוחסים לנאשם. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מתהיות העולות מהתנהלות הנאשם, שהיה כאמור מפקדם של שני השוטרים, ובכלל זה עצם בקשתו להגיע למקום שאינו מרושת במצלמות, בקשה שהדליקה אצל דוד נורה אדומה ולא בכדי.

האירוע הראשון

ממה נפצע המתלון, או - האם המתלון היה חבול בפניו עובר לאירוע הראשון?

5. החלק שקדם לחלקו הראשון של האירוע, קרי כל שהתרחש טרם הגעת השוטרים דוד ואביטל למקום, לרבות טענת המתלון לפיה הנאשם משך אותו מניידת המשטרה ושבר לו את הטלפון, לא הוכנס לכתב האישום. על מנת לגשר על חסר זה, ציינה המאשימה בצורה לאקונית בסעיף 4 לכתב האישום את העובדה שהנאשם ביקש מהמתלון לעזוב את המקום, אולם המתלון סירב.

לאחר ששמעתי את העדויות השונות, מצאתי שדווקא ניתוח האירועים בחלק זה של האירוע יכול להבהיר עד כמה העדויות השונות אינן מובילות למסקנה חד משמעית בנוגע להתרחשויות השונות בשטח, זאת לאור ריבוי הגרסאות והסתירות ביניהן.

6. מגרסת הנאשם עולה שהוא הגיע למקום כשהוא יודע שעליו לטפל באירוע של אלימות במשפחה. עם הגיעו למקום, נכנס המתלון לניידת של הנאשם שעה שהרכב היה עדין במצב "דרייב", משך את הנאשם בחולצתו ואף נגע בהגה, תוך שאמר לו "תעצור אותי קח אותי לתחנת המשטרה". הנאשם ידע שהן המתלון והן האישה הזעיקו את המשטרה. מאחר שבשלב זה לא ידע הנאשם מה מצבה של האישה, דרש הנאשם מהמתלון לצאת מהניידת, אולם המתלון סירב. הנאשם הבחין בכך שהמתלון שיכור ולכן משך אותו אל מחוץ לניידת, תוך שהסתייע באחד השכנים, ממנו ביקש לשמור על המתלון שעה שהלך לבדוק מה קורה בדירה.

משהתקרב הנאשם לדירה, ניתלה המתלון על החגור שלו ודחף אותו. על פעולה זו חזר המתלון פעם נוספת. משהתקרב המתלון אל הנאשם, אמר לו הנאשם ש"ישמור מרחק" ודחף אותו פעמיים. אחת הדחיפות הובילה לנפילתו של המתלון. בשלב זה הבחין הנאשם בחברתו של המתלון אלמה רומה מציצה מהחלון, שאל אותה אם הכול בסדר ונענה בחיוב. אלמה ביקשה מהנאשם שירחיק ממנה את המתלון.

בכל השלבים הללו, לטענת הנאשם המתלון כלל לא נפצע ולא דמם. רק עם הגעתם לפארק דרום, לאחר שהנאשם פתח את דלת התא והמתלון יצא ממנו, הבחין הנאשם שלמתלון "איזה שריטה בלחי שמאל" (עמ' 43 ש' 18). הנאשם לא הכחיש את העובדה שיתכן שכתוצאה מזריקת הטלפון אל תוך הניידת, פגע הטלפון במתלון, ואף לא שלל את האפשרות שהטלפון פגע בפניו של המתלון (עמ' 44 ש' 28-32; עמ' 55 ש' 30-33; עמ' 56 ש' 8). גרסה זו נמסרה על ידי הנאשם כבר במהלך חקירתו במח"ש (ראו **ת/8** עמ' 4).

7. מנגד טען המתלון שהנאשם הכה אותו במכת אגרוף טרם הגעת שני השוטרים למקום (עמ' 32 ש' 30), אישר שהוא סירב להיענות לדרישת הנאשם לרדת מהניידת, אישר שהנאשם דחף אותו פעמיים טרם הגיעו השוטרים למקום,

אולם הוסיף שהנאשם זרק עליו את מכשיר הטלפון כבר בשלב זה.

דומה שגם המאשימה התקשתה להאמין לגרסה זו, שאינה מתוארת על ידי עדות התביעה האחרות אלמה וכרמלה שראו לטענתן את האירוע מתחילתו, ולפיכך לא הכניסה פרט זה לכתב האישום.

עוד טען המתלונן שהוא דמם עוד בשטח, טרם הגעת השוטרים למקום (עמ' 33 ש' 16), גרסה המעמידה בסימן שאלה את גרסת שני השוטרים כיצד לא הבחינו בכך לאחר שהגיעו למקום.

כך, למשל, העידה אביטל בביטחון רב על כך שהיא הבחינה בדם על פניו של המתלונן רק במהלך הנסיעה בניידת (עמ' 6 ש' 25-26) ואישרה שבעת הגעתם למקום לא ראתה כל חבלה על פניו של המתלונן (עמ' 11 ש' 22-24). רק משהובהר לה שישנן עדויות הגורסות אחרת, שינתה תשובתה וטענה שיתכן שלא ראתה, אולם לזיכרונה המתלונן לא דימם מפניו (עמ' 11 ש' 27).

נוסף לאביטל סיפר דוד על כך שלא ראה שהמתלונן פצוע, אלא רק לאחר שהנאשם פתח את דלת תא העצורים (עמ' 17 ש' 20, 27-29).

כלומר, מדברי עדי התביעה המרכזיים דוד ואביטל עולה שטרם הכנסתו של המתלונן לניידת לא היה המתלונן חבול, ובוודאי שלא דימם.

8. חברתו של המתלונן אלמה העידה על כך שהמתלונן הוא זה שהתקשר למשטרה ואמר להם "אני עשיתי בעיה אז קחו אותי לתחנת משטרה". משהגיע הנאשם למקום, נכנס המתלונן לניידת, זאת למרות שהנאשם אמר לו מספר פעמים לצאת ממנה. בשלב מסוים משך הנאשם את המתלונן מהניידת, "ואחר כך חבר שלי נפל, מהפנים יצא לו דם" (עמ' 24). בהמשך גרסתה מוסיפה שלאחר שהמתלונן אמר לנאשם שייקח אותו לתחנת המשטרה, השניים "רבו מכות" (עמ' 25 ש' 10), גרסה שלא נמסרה על ידי מי מהעדים האחרים, לרבות המתלונן.

כלומר, לפי עדותה של אלמה, המתלונן נפל ונחבל בפניו כאשר הנאשם משך אותו לאור סירובו של המתלונן לצאת מהניידת. לצד זאת ציינה העדה שהנאשם לא משך את המתלונן בכוונה להכותו, אלא רק במטרה להוציאו מהניידת (עמ' 25 ש' 15-18), ובהמשך אף טענה שיכול והנפילה נבעה לא רק בגלל המשיכה אלא גם בגלל שהמתלונן היה שיכור (עמ' 27 ש' 13). בשלב זה היה הנאשם עצבני לאור סירובו של המתלונן לצאת מהניידת (עמ' 25 ש' 21).

9. עדותה של כרמלה השכנה במח"ש חיזקה את עדותה של אלמה במובן זה שהנאשם משך את המתלונן לאור סירובו של האחרון לצאת מהניידת, אולם בניגוד לאלמה, שללה כרמלה בעדותה את דבר פציעתו של המתלונן בשלב כלשהו של האירוע (ת' 1 ש' 8, 14-15). כרמלה מסרה שעמדה בקרבת מקום (מרחק של כששה מטרים) ומכאן שראתה היטב את האירוע.

משעומתה אלמה עם עדותה של כרמלה שטענה שהמתלונן כלל לא נפל, אלא שהנאשם הושיבו על ספסל, הסבירה זאת בכך שכרמלה כלל לא רצתה להתערב" (עמ' 25 ש' 30).

בעדותה במשטרה השיבה אלמה בשלילה לשאלה אם ראתה את הנאשם מכה את המתלונן (נ' 1 עמ' 2 ש' 9).

יוצא אם כן, שהמתלון וחברתו אלמה הם היחידים שמתארים פגיעה מדממת בשלב הראשוני של האירוע.

בשולי הדברים אציין שעל בליל הגרסאות הנוגעות לאופן פציעת המתלון באירוע יש להוסיף את גרסתה של כרמלה, כפי שעולה ממזכר השיחה בינה לבין החוקר גבעוני (4/ת), לפיו כרמלה "ראתה תקיפה של השוטרים שתקפו אותו (את המתלון - ע.מ) לאחר שהגיעו לטפל באירוע". לאור העובדה שהשוטרים היחידים שהגיעו למקום היו דוד ואביטל, עולה מגרסתה של כרמלה שגם דוד ואביטל תקפו את המתלון, עובדה שאין לה כל תמיכה ראייתית ודומה שאין חולק על כך שהיא אינה נכונה ואינה סבירה.

כיצד נשבר הטלפון של המתלון והאם הנאשם זרק את המכשיר על פניו של המתלון?

10. מגרסת הנאשם עולה שהמתלון זרק בעצמו את מכשיר הטלפון שלו על הרצפה וגרם לשבירתו הסופית, זאת לאחר שמוקדם יותר נפל המתלון על יושבו כתוצאה מכך שהנאשם דחף אותו כדי להרחיקו מעליו. עוד הודה הנאשם שבהמשך הוא אכן זרק את המכשיר לתוך הניידת, אולם סיפק לכך הסבר. ב"כ הנאשם טען שמעשי הנאשם אינם מהווים עבירה פלילית ושכל מקום הנאשם לא התכוון לפגוע במתלון, ובפרט לא בפניו.

בנוסף נטען שלא הוכח היכן פגע המכשיר.

חיזוק לדברי הנאשם לפיהם המתלון אכן נפל בחלק הראשון של האירוע ניתן למצוא דווקא בעדותו של דוד שאמר שהמתלון אמר להם שהוא נפל בחלק הראשון של האירוע, טרם הגעתם של דוד ואביטל למקום (עמ' 18 ש' 2-1).

11. בחקירה הראשית סיפר הנאשם מדוע נאלץ להדוף את המתלון ממנו, כאשר באחת הדחיפות המתלון נפל על הישבן (עמ' 42 ש' 22-25).

משהגיע הצוות למקום, דרש הנאשם מהמתלון להוציא את כל מה שיש לו בכיסים. בשלב זה הוציא המתלון את מכשיר הטלפון מהכיס והבחין בכך שהמסך שלו נשבר. המתלון טען כלפי הנאשם שהוא גרם לכך והטיח את הטלפון ברצפה, דבר שגרם לטלפון להתפרק. הנאשם החל להשתולל, "לא רצה לסגור את הדלת האחורית, התנגד עם הרגליים. ואז תוך כדי שאני בולם את הרגליים שלו שלא ימנע את הסגירה של הדלת הרמתי את הטלפון וזרקתי אותו חזרה פנימה. סוגרים את הדלת, סגרתי כמה שיותר מהר" (עמ' 43).

12. אין חולק על כך שאביטל ודוד הגיעו למקום רק בשלב מתקדם של האירוע, ומשכך לא היו ערים לחלק מהדינמיקה שהתרחשה בין הנאשם למתלון עובר להגעתם. אשר על כן, אין להוציא מכלל אפשרות שהתיאורים שמסרו בנוגע למעשי הנאשם ברגעים הראשונים שלהם בשטח, הוצאו מהקשרם.

13. אביטל תיארה את אירוע שבירת הטלפון באופן הבא: ברגע שהנאשם ביקש ממנה ומדוד להכניס את המתלון לניידת, הושיט לה המתלון את מכשיר הטלפון הנייד שלו. אביטל לא הבינה מדוע. הנאשם בא, לקח את הטלפון

מהמתלון זרק אותו עליו. אביטל ראתה שהטלפון פגע במתלון "איפה שהוא באזור של הפנים, ו(הנאשם - ע.מ) סגר עליו את הדלת של הניידת" (עמ' 6 ש' 10-13).

לעומתה, טען דוד שהנאשם ביקש מהמתלון להיכנס לניידת, ביקש מהמתלון את מכשיר הטלפון, המתלון נתן לו את המכשיר, המתלון נכנס לניידת אולם השאיר את רגליו מחוץ לניידת, הנאשם הכניס את רגליו של הנאשם לניידת, זרק את הטלפון לכיוון פלג גופו העליון וטרק את הדלת אחרי (עמ' 17 ש' 7-12).

בניגוד לגרסת דוד ואביטל טען המתלון שהנאשם זרק עליו את הטלפון פעמיים טרם הגעת השוטרים, זאת, אגב, בשונה מגרסתו במח"ש, במסגרתה מסר שהנאשם זרק עליו את הטלפון פעם אחת טרם הגעת השוטרים למקום. עוד הוסיף המתלון שבין הפעם הראשונה בה זרק עליו הנאשם את הטלפון לבין הפעם השנייה היה הטלפון בידי הנאשם לאחר שאסף אותו (עמ' 38 ש' 4), כאשר גם גרסה זו עומדת בסתירה לגרסתם של אביטל ושל דוד.

14. העדה כרמלה חיזקה את גרסת הנאשם כאשר ציינה שהמתלון הוא זה שזרק את מכשיר הטלפון על הקרקע בזמן שישב על ספסל, והסבירה זאת בכך שהיה שיכור (**ת/11** ש' 19-20).

15. מהאמור עולה שמבין כלל העדים שהעידו, בין אם מדובר בעדי תביעה ובין אם מדובר בעדי הגנה, הנאשם הוא היחיד שמסר גרסה קוהרנטית, בעלת היגיון פנימי, שמסבירה אף את מעשיו בתגובה למעשי המתלון. הנאשם הסביר שכאשר המתלון הוציא את הטלפון מכיסו והבחין בכך שהמסך שלו שבור, הוא התעצבן והדבר הוביל אותו להטיח בנאשם שהוא זה שגרם לכך. במובן מסוים "האשמה" זו כלפי הנאשם, בעיני המתלון, הינה האשמה נכונה, שכן דחיפת המתלון על ידי הנאשם הביאה לנפילת המתלון על יושבו וככל הנראה גם לשבירת מסך הטלפון שהיה נעוץ בכיסו. כפי שצוין מוקדם יותר, הדחיפה התבקשה בשים לב למצב הדברים בשטח, והעובדה שהמתלון נתלה על הנאשם וניסה לתקוף אותו. מכאן, שגרסת הנאשם לפיה בשלב זה היה המתלון כעוס, הינה גרסה סבירה והיגיונית, המסבירה אף את סירובו של המתלון להיכנס לניידת ולהכניס את רגליו. בשל סירוב זה פעל הנאשם במהירות, הכניס את רגליו של המתלון לניידת, זרק את הטלפון אל תוך הניידת במטרה להסיע את המתלון במהירות מהמקום (ראו דברי הנאשם בעניין זה בעמ' 45).

עדויות בדבר התנהגות הנאשם והמתלון במהלך האירוע

16. דוד העיד על כך שכאשר הגיע למקום מצא את הנאשם יושב על הניידת ואת המתלון יושב בסמוך לו על המדרכה (עמ' 17 ש' 3). ואולם בחקירה הנגדית שינה דוד את גרסתו ומסר שהבחין בכך שהנאשם היה "אגרסיבי" (עמ' 22 ש' 22-24).

מנגד העידו עדת התביעה כרמלה ועד ההגנה סנדי על כך שהנאשם היה רגוע במהלך הטיפול באירוע. לא נטען וממילא לא הוכח קיומו של קשר כלשהו בין העדים לבין הנאשם.

כרמלה תיארה את השוטר שמשך את דוד (אין חולק על כך שמדובר בנאשם) כ"נחמד, היה סבלני מאוד עם דוד, דוד אמר ששם XX על המשטרה והשוטר לא ענה לו. דוד ביקש סיגריה והשוטר נתן לו..." (**ת/11** ש' 24-26). גרסתה של

כרמלה בעניין הסיגריה מתיישבת אף היא עם גרסת הנאשם, למרות שדומה שמבחינת הנאשם הסיבה לעישון המשותף הייתה ניסיון להעביר את הזמן ברוגע עד להגעת שוטרי התגבור למקום (עמ' 43 ש' 6-7).

אשר למתלונן, סיפרה אביטל שבמועד הגעתה למקום ביחד עם דוד, היה המתלונן "רגוע, לא התפרע ולא עשה שום דבר" (עמ' 6 ש' 7). אביטל אף אישרה שלאחר הגעתה למקום אמר לה הנאשם שהמתלונן התפרע ונכנס לו לניידת ושזו הייתה הסיבה בגינה קרא להם להגיע למקום.

עוד ציינה אביטל שלא הריחה מהמתלונן ריח של אלכוהול (עמ' 12 ש' 30), גרסה העומדת בסתירה לגרסתם של הנאשם ושל כרמלה, שציינה בעדותה שהמתלונן היה שיכור (ש' 13, 19-20).

הנאשם תיאר בצורה מפורטת את התנהלותו במהלך האירוע ועל הדרך בה טיפל באירוע על רקע התנהגותו של המתלונן כלפיו.

משנשאל הנאשם מדוע לא עיכב או עצר את המתלונן שנחשד בביצוע עבירה כלפי חברתו ובתקיפת הנאשם, השיב: "חוץ מזה שהוא היה שיכור, זה שהוא תקף אותי ודחף אותי הוא בעצם לא עבר שום עבירה. אם הייתה עבירה אחרת כלפי האישה הייתי יותר מודאג. זה שהוא תקף אותי שמתי בצד כרגע אמרתי זה לא חשוב לי, וזה גם לא תקיפה, אני לא אלך לעצור מישהו על תקיפת שוטרים. שוטרים יראו שאני בריא ושלם ויצחקו עלי, שיכור בתחנה שלא עשה שום דבר, זה היה שיקול הדעת שלי... המטרה שלי הייתה להרחיק אותו מאותה בחורה, מאותה אישה" (עמ' 44 ש' 20-25).

17. מהאמור עולה שפעולות הנאשם בשטח, לרבות הכנסת רגליו של המתלונן לניידת, וזריקת הטלפון אל תוך הניידת, היו פעולות סבירות בנסיבות העניין. עוד מצאתי שקיים ספק אשר לכוונתו של הנאשם לפגוע במתלונן, לא כל שכן בפניו, בעת זריקת הטלפון אל תוך הניידת.

האירוע השני בפארק

18. ראיות התביעה לעניין ההתרחשות בפארק התבססו על גרסתה של אביטל בלבד, שתיארה את האירוע באופן הבא:

"לירן החל לדחוף אותו ודוד ניסה לעצור את לירן, אמר לו שיפסיק, לירן המשיך, הוא היה בסוג של אמוק, בעצבים והחל ללכת לכיוון הבחור הזה עוד פעם דחף אותו, הבחור נפל על הרצפה, קם לעבר לירן ודוד תפס את לירן בכוח ואמר לו שיפסיק..." (עמ' 6 ש' 30-32).

משהוטח בה במהלך החקירה הנגדית שדוד כלל לא רשם בדוח שלו שהנאשם דחף את המתלונן, הסיבה אביטל: "אני זוכרת שהייתה דחיפה" (עמ' 10 ש' 3-6).

לצד זאת ספרה אביטל שהיא הייתה נסערת מאוד מהאירוע ואף בכתה.

דבריה של אביטל, ככלל, מתיישבים עם הדברים שהעלתה על הכתב בדוח שכתבה לאחר האירוע (ת/1), ואולם, ככל שהדבר נוגע לשאלה האם המתלונן נפל כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הרי שבעוד שבעדותה בפני העידה בוודאות על

כך שהמתלונן נפל, הרי שב**ת/1** לא הזכירה עובדה זו כלל (המקום היחיד בו הזכירה את המילה "נפל" הייתה בעמ' 3 **בת/1** ובהקשר אחר). הדעת נותנת שככל שאירוע זה היה נחקק בזיכרונה של אביטל כאירוע טראומטי, כפי שתיארה, הייתה מציינת זאת בדוח שערכה זמן קצר לאחר האירוע.

19. נוסף על כך לא תיארה אביטל את האופן בו נדחף המתלונן לטענתה על ידי הנאשם, מה הייתה עצמת הדחיפה והיכן נגע הנאשם במתלונן. תיאור זה אינו מופיע לא בדוח שערכה (**ת/1**) ולא בעדותה בבית המשפט. **בת/1** ציינה אביטל שהנאשם "דחף אותו ואמר לו לעוף מהמקום". מתיאור זה משתמע שגם אם לגרסת אביטל הנאשם דחף את המתלונן, הרי שהייתה זו דחיפה קלה שלוותה את האמירה "תעוף מפה". ככל שהדחיפה אכן התרחשה, אין מדובר במעשה תקין, אולם ספק אם הוא, כשלעצמו, היה מצדיק הגשת כתב אישום פלילי נגד הנאשם.

בת/1 ציינה אביטל שלאחר מכן הנאשם דחף את המתלונן פעם נוספת, אולם גם מתיאור זה לא ברורה מהות הדחיפה.

20. מנגד, לא הזכיר דוד בעדותו בבית המשפט את הדחיפה או את העובדה שהנאשם נפל כתוצאה ממגע כזה או אחר עם הנאשם (עמ' 18). ואם ניתן היה לחשוש שמא מדובר בשכחה, הרי שבחקירה הנגדית שלל דוד מפורשות ובצורה שאינה משתמעת לשתי פנים את העובדה שהנאשם דחף את המתלונן (עמ' 19 ש' 19-23):

ת. הוא משך אותו מחוץ לרכב. והוציא אותו אבל לא דחף

ש. הוא גם לא נפל שם הקורבן

ת. לא נפל

ש. אם מישהו אומר שהוא נפל בפארק דרום זה לא מדויק

ת. אף אחד לא אמר שהוא נפל בפארק דרום

על כל אלו יש להוסיף את העובדה שגם במזכר שערך דוד זמן קצר לאחר האירוע, לא בא זכרה של הדחיפה או הנפילה (**ת/2**). דוד אישר בחקירה הנגדית שככל שהיה רואה דחיפה באירוע היה מציין זאת במזכר (עמ' 19 ש' 28-29).

הדעת נותנת שדוד, שחשש ממעשי הנאשם נוכח בקשת הנאשם לקחת את המתלונן למקום ללא מצלמות, היה מדווח מיד על כל אירוע תקיפה מצד הנאשם, ככל שאכן היה עד לאירוע כזה. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שידוע שאירוע התקיפה המתואר בכתב האישום הינו אירוע מצומצם ביותר בהיקפו, במובן זה שהוא כולל, דחיפה אחת וניסיון נוסף להתקרב אל הנאשם, כך שלא הייתה לדוד כל סיבה "לפספסו".

שלילה מפורשת זו מצד דוד של הדחיפה והנפילה, תיאור העומד בסתירה חזיתית לגרסתה הדרמטית של אביטל, אומרת דרשני ומעמיד בסימן שאלה גדול את עדותה של אביטל. זאת ועוד, גם בחקירתו של רפ"ק גיא אליהו (**ת/12**), בה תיאר את פנייתה של אביטל אליו, לא הוזכר שאביטל סיפרה לו על הדחיפה, זאת למרות שאביטל סיפרה לו על מעשים

אחרים של הנאשם, כמו למשל עניין זריקת הטלפון (ת/12 עמ' 3).

21. על שתי העדויות המרכזיות יש להוסיף את גרסת המתלונן שתיאר את ההתרחשות בפארק בחקירה הראשית בעמ' 33, אולם לא הזכיר ולו ברמז את העובדה שהנאשם דחף אותו או נגע בו בדרך אחרת וכן את העובדה שנפל. במובן זה גרסתו של הנאשם תואמת לגרסתו של דוד וסותרת את גרסתה של אביטל.

סתירות נוספות העולות מגרסאות אביטל ודוד

22. הסתירות בין דוד לאביטל לא התמצו רק בתיאורים הקשורים לליבת האירועים, אלא גם בנוגע להתרחשויות המאוחרות לאירועים אלו. כך למשל טענה אביטל שלאחר האירוע היא נפגשה ודיברה עם דוד, ואף ציינה שהיא נמצאת בקשר שוטף עמו (עמ' 10 ש' 10). מנגד טען דוד שלאחר האירועים הוא לא נפגש עם אביטל או דיבר עמה, ובכלל זה על האירוע. על כך הוסיף דוד במענה לשאלת ב"כ הנאשם, שמי שאומר אחרת - משקר (עמ' 20 ש' 24-32).

דוגמא נוספת קשורה לדוח שכתב הנאשם. כך, בעוד שאביטל טענה שדוד קרא את הדוח של הנאשם (עמ' 14 ש' 14-20), הכחיש זאת דוד מכל וכל, תוך שטען גם הפעם, שמי שאומר אחרת אינו דובר אמת (עמ' 21 ש' 1-8).

תהיות העולות מגרסת הנאשם

23. גם גרסת הנאשם אינה חפה מתהיות בכל הנוגע להתנהלותו באירוע בפארק.

בפתח הדברים אציין שעצם הדרישה מדוד ואביטל לקחת את המתלונן למקום ללא מצלמות מעלה סימני שאלה ומציתה את הדמיון לצורך מה ביקש זאת הנאשם. דומה שגם הנאשם עצמו היה ער לקושי זה כשטען שבקשתו מדוד הייתה להגיע למקום שדווקא כן מרושת במצלמות. הסברו של הנאשם להתנהלותו זו הייתה שהדבר יכול ויסייע לו בהמשך להוכיח היכן הוריד את המתלונן ולהדוף טענות לפיהם הוא הוריד את הנאשם בשטחה של תחנה אחרת (עמ' 45). מעבר לבעייתיות הקיימת בהסבר זה, לא ניתן להתעלם מהעובדה שבסופו של יום הגיעו השוטרים למקום שאינו מרושת במצלמות (ראו דוח ביקור בזירה שנערך בנפרד לדוד ולנאשם ת/3), עובדה המהווה חיזוק לגרסתם של דוד ואביטל.

משעומת הנאשם עם העובדה שבסופו של יום הגיע עם השוטרים למקום ללא מצלמות, השיב שביציאה מהחניון ישנן מצלמות, ושכאשר המתלונן יעבור שם הוא יצולם. גם גרסה זו של הנאשם בעייתית בעיני. ובמה דברים אמורים? ברגע שהשוטרים הורו למתלונן ללכת מהמקום, אין חולק על כך שמרגע זה ואילך, לא הייתה להם כל שליטה על הדרך בה יבחר ללכת. ככל שלמתלונן היה רכב, יתכן שהיה יוצא דרך כביש היציאה מהחניון ואז היה נקלט בעדשת המצלמה במקום. אולם, מאחר שמדובר בהולך רגל, שאינו תלוי בתוואי הכביש, הוא יכול היה לבחור בכל נתיב שהוא. משכך, לא ברור כיצד זה ציפה הנאשם שהמתלונן יבחר ללכת בדיוק למקום בו מותקנות לטענתו מצלמות האבטחה ו"לספק" בכך לנאשם את ה"ראיה" לה היה זקוק להוכחת המקום בו הוריד את המתלונן.

מכל מקום, גם התנהלותו זו של הנאשם אינה עולה כדי עבירה פלילית.

האירוע השלישי - שיבוש בתחנה

24. המעשה שלטענת המאשימה עולה כדי שיבוש מהלכי משפט הינו העובדה שהנאשם כתב דוח פעולה על אודות האירוע בסמוך לאחר שאביטל אמרה לו שבכוונתה להתלונן בפני מפקדיו על התנהגותו במהלך האירוע.

בדוח הפעולה כתב הנאשם, לטענת המאשימה, את הפרטים השקרניים הבאים:

א. המתלונן הוא זה שזרק את מכשיר הטלפון על הרצפה

ב. הנאשם זרק את המכשיר לתוך הניידת.

ג. המתלונן לא היה מעוניין בקבלת טיפול רפואי.

ד. לא נעשה על ידי הנאשם שימוש בכוח נוסף, תוך התעלמות מהאירוע בפארק.

יודגש כבר עתה שבשום מקום לא טענה המאשימה שהנאשם ערך דוח קודם שכבר כתב. כל שנטען הוא שהפרטים אותם ציין הנאשם בדוח הפעולה היחיד שכתב, גם אם לא מיד לאחר האירוע, היו פרטים כוזבים. האמנם?

זריקת הטלפון על הרצפה על ידי המתלונן - כפי שראינו מוקדם יותר, העובדה שהמתלונן זרק את הטלפון שלו על הרצפה נתמכת גם בגרסת עדת התביעה כרמלה. גרסתה של כרמלה בקשר לזריקת הטלפון נזכרת כבר בהודעתה במח"ש. משכך, לא ברור מדוע סבורה הייתה המאשימה מלכתחילה שמדובר בנתון שקרי אותו הכניס הנאשם לדוח הפעולה.

זריקת הטלפון על ידי הנאשם אל תוך הניידת - הנאשם הודה בכך שהוא זרק את המכשיר הנייד לתוך הניידת ועל כן לא ברור מדוע תיאור פרט זה בדוח מבסס את טענת הכזב. נוסף על כך, דוד ואביטל תיארו את זריקת המכשיר אל תוך הניידת, אולם בעוד שטענתם הייתה שמטרת הזריקה הייתה לפגוע במתלונן, טען הנאשם שהפגיעה, ככל שהייתה, לא הייתה מכוונת.

הטענה שהמתלונן לא היה מעוניין בטיפול רפואי - הנאשם לא שלל את האפשרות שהמתלונן ביקש טיפול רפואי, אולם טען שהוא לא ביקש זאת ממנו. על כך הוסיף שמששאל אותו האם הוא זקוק לטיפול, השיב לו המתלונן בשלילה (עמ' 52).

אי ציון האירוע בפארק - לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם לא ציין את האירוע בפארק, זאת מן הטעם שבאירוע הפארק פשוט לא אירע דבר אותו היה על הנאשם לציין בדוח. עיון בדוח הפעולה (ת/14) מלמד שהנאשם לא הסתיר את דבר

הורדתו של המתלון בפארק דרום, מקום המרוחק ממקום האירוע.

השאלה האם הנאשם תקף את המתלון בפארק והאם ניסה לתקוף אותו היא אחת השאלות העומדות בליבת כתב האישום. ואולם, ככל שהנאשם מכחיש את עצם התרחשות האירועים, ואין בנמצא מקור ראיתי אובייקטיבי להוכחת היפוכו של דבר, אני מוצא קושי רב עם עצם הכללת פרט זה בכתב האישום. למעשה יצאה המאשימה מנקודת הנחה שעל הנאשם היה לציין בדוח נתון אותו הוא מכחיש מכל וכל, שעה שלגרסתו היו תימוכין כבר בשלב הכנת כתב האישום בדמות עדותם של דוד ושל המתלון שאף הם לא טענו שהנאשם דחף את המתלון בפארק.

לסיכום - משלא עשה הנאשם דבר חריג כמו דחיפת המתלון, ממילא לא היה עליו לציין זאת בדוח הפעולה.

שעת חתימת הדוח

25. מדוח הפעולה (ת/14) עולה שהוא נחתם ביום 23.04.2017 בשעה 22:25.

הנאשם מסר שאביטל אמרה לו שבכוונתה לדווח עליו לדרג הפיקוד כבר עם הגעתם לתחנה לאחר האירוע, בבוקרו של אותו יום. הנאשם אינו מכחיש את העובדה שדיבר עם מפקדיו עם תחילת משמרת הצהריים על מנת לבדוק עמם האם אביטל דיווחה להם על האירוע. משנודע לו שאביטל טרם פנתה למפקדים, הורה לה הנאשם ללכת ולדווח על כך עוד במהלך התדרוך שערך לקראת משמרת הצהריים. משחזרה אביטל, מסרה לנאשם שהמפקד גיא אמר לה להעלות את הדברים על הכתב במזכר. לטענת הנאשם שיחתו זו עם אביטל התרחשה באמצע משמרת צהריים (עמ' 49 ש' 1).

בכתב האישום נטען שהנאשם כתב את הדוח "בסמוך לאחר" שאביטל סיפרה לו שבכוונתה להתלון עליו בפני המפקדים, אולם מאחר שאביטל העידה על כך שאמרה זאת לנאשם מיד עם הגעתם לתחנה בשעות הבוקר, יוצא שהדברים אינם עולים בקנה אחד עם שעת כתיבת הדוח, שנכתב כאמור על ידי הנאשם בשעות הלילה.

26. מכלול הראיות מעורר קושי לקבוע מתי בדיוק כתב הנאשם את הדוח ומתי חתם עליו.

אין חולק על כך שמצופה היה מהנאשם לכתוב את דוח הפעולה בסמוך לאחר האירוע.

עם זאת, המאשימה לא טענה בכתב האישום שהדוח שונה על ידי הנאשם בעקבות שיחתו עם אביטל וממילא לא הוכיחה שכך היו פני הדברים. בנוסף, לא נטען שהנאשם דיבר עם אביטל על פרטי האירוע, שביקש ממנה לשנות פרט זה או אחר בדוח, או שעין בדוח שכתבו שני השוטרים, בין אם לפני כתיבת הדוח שלו ובין אם לאחר מכן.

כל שטען הנאשם היה שהוא דיבר עם אביטל על האירוע רק לאחר שאביטל כתבה את הדוח שלה ולאחר שהוא כתב את הדוח שלו, זאת במטרה למנוע שיבוש.

לא הוכח בשום צורה שהיא שלא כך היו פני הדברים ומכל מקום גרסת הנאשם גם בעניין זה מקובלת עלי.

הנאשם עמד על כך שהדוח נכתב על ידו בשעות הצהריים ולא היה לו הסבר לפשר הפער בין שעת כתיבת הדוח בשעות הצהריים כפי שטען, לבין העובדה שהדוח נחתם במחשב בשעה 22:25. מכל מקום, מאחר שאין בדוח כל פרט אותו

ניתן לכנות כ"פרט כוזב", די בכך כדי לזכות את הנאשם מפרט אישום זה.

27. בשולי הדברים חשוב לציין כי בניגוד לנאשם, הודתה אביטל בכך שהיא נכנסה למערכת המשטרית על מנת לקרוא את הדוח שכתב הנאשם (עמ' 10 ש' 19), והוסיפה שאף דוד עשה כן (עמ' 14 ש' 15). במהלך המשפט לא הוברר האם הדבר נעשה בסמכות וברשות.

מחדלי חקירה

28. הנאשם ציין בדוח הפעולה שערך ששכן שהיה במקום סייע לו. למרות זאת לא זימנה המאשימה את השכן למסור עדות כחלק מהחקירה. בסופו של יום זומן אמנם השכן כעד הגנה, אולם עצם העובדה שהוא לא נחקר בסמוך למועד האירוע, יכול ופגע בהגנת הנאשם. הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח גרסתו הבעייתית של העד, שלא התיישה עם גרסאות חלק מעדי התביעה האחרים. ככל שהייתה נגבית עדות מהעד במהלך החקירה, ניתן היה, למשל, לערוך עימות בינו לבין עדים אחרים, אולם הדבר כאמור לא נעשה.

29. אביטל אישרה שהשיחה בין דוד לנאשם התבצעה בקשר ב"גל תחנה". לטענת ההגנה עניין זה לא נבדק על ידי המאשימה חרף חשיבותו הרבה הנובעת מהסתירה בין דברי הנאשם לפיהם הוא ביקש לנסוע למקום בו מותקנות מצלמות, לבין דברי דוד ואביטל שטענו שהנאשם ביקש מהם לנסוע למקום שאין בו מצלמות (דברי אביטל בעמ' 6 ש' 15).

ע"ת 4 החוקר שי גז מסר בעדותו (עמ' 29) שפנה למשל"ט על מנת להתחקות אחר ההקלטות (הפנייה סומנה **ת/6**), אולם כל שקבל היה פניית המתלון למוקד 100.

דברי החוקר מתיישבים אף עם עדותו של דוד, שאישר בעדותו שהנאמר בגל הקשר אינו מוקלט (עמ' 17 ש' 13). לפיכך מצאתי לדחות את טענת ב"כ הנאשם בעניין קיומו של מחדל חקירה בנושא זה.

התנהלות המשטרה באירוע

30. כפי שצוין לעיל, התנהלותו של הנאשם במהלך האירוע הייתה בעייתית במספר מישורים. ב"כ הנאשם הסכים במהלך סיכומיו עם הטענה שהטיפול המשטרתי באירוע הזה לא היה במיטבו, ואף השתמש לצורך כך במילה "כושל".

כך למשל, על אף שמדובר היה בחשד לאירוע אלימות במשפחה, לא מצא הנאשם לגבות הודעות משכנים במקום או לכל הפחות לקחת את פרטיהם, אלא בחר להרחיק את המתלון מהמקום. הנאשם אמנם נעתר, על פי גרסתו, לבקשת האישה להרחיק את המתלון מהאזור, אולם הודה שידע שהמתלון שבר חפצים בבית. חרף האמור, לא נכנס הנאשם לבית ולא עמד על הנזק שנגרם, לא עיכב את הנאשם ולא גבה עדויות נוספות.

31. הנאשם אמנם טען שהמתלון תקף אותו, אולם לאחר ששמעתי את הסבריו, אינני מוצא דופי בעובדה שבחר

להבליג ולא לעכב את המתלון לתחנה אך בשל התקיפה המינורית כלפיו.

32. אי הענקת טיפול רפואי למתלון - המתלון ביקש מדוד ומאביטל לקבל טיפול רפואי או שיוזמן לו אמבולנס לאור העובדה שנפצע (עדות מתלון עמ' 34 ש' 5, עמ' 39 ש' 10-11; עדות אביטל עמ' 6 ש' 26, 30; עדות דוד עמ' 17 ש' 18, 29-31). אביטל העידה על כך שראתה שפניו וצווארו של המתלון מכוסים בדם, אולם חרף האמור לא הזמינה לו אמבולנס או העניקה לו טיפול רפואי אחר, זאת לטענתה בשל העובדה שהייתה בלחץ ובכתה לאורך כל האירוע (עמ' 11 ש' 2). משנשאלה מדוע בכתה, שהרי בשלב זה המתלון בסך הכול הוכנס לניידת והנאשם זרק עליו, לטענתה, את הטלפון, השיבה שחששה שהנאשם ירביץ למתלון, תוך שאישרה שלא הייתה בטוחה בכך, וש"מהכרות שלי איתו הוא לא היה עושה דבר כזה" (עמ' 11 ש' 11-12).

בין כך ובין כך, שחררו שלושת השוטרים את המתלון לדרכו כשהוא זב דם.

על כל אלו יש להביע פליאה על בחירתו של הנאשם להוריד את המתלון במקום "מרוחק", מבלי לברר עמו היכן הוא מתגורר, האם יוכל להגיע בכוחות עצמו לביתו? האם יש לו כסף לנסיעה? האם יש לו כסף או אמצעי להתקשר למאן דהוא, לאחר שידע שהטלפון שלו נשבר.

האם עומד מניע נסתר מאחורי עדותם של אביטל ודוד

33. ב"כ הנאשם טען לקיומם של מניעים פסולים מצד שני השוטרים המפלילים. לגבי אביטל טען שמדובר בשוטרת שניסתה לעשות כל שביכולתה על מנת להחליף את מקום השירות (כפי שעולה מעדותה בעמ' 9 ש' 10-12), ובשוטרת שמסרה שציפתה שיתאפשר לה לעזוב את המשטרה בעקבות המזכר שכתבה (עמ' 12 ש' 18-19).

לגבי דוד נטען שהנאשם ערך לו ראיון אזהרה, עובדה שאושרה על ידי דוד עצמו (ראו דברי הנאשם בעמ' 45-46). הנאשם תיאר כשלים מבצעיים של דוד וכן את חוסר אמינותו. לטענתו הדברים עולים מהראיונות שערך לו. ראיונות אלו לא צורפו לתיק החקירה, אולם המאשימה הייתה מוכנה להניח שהם אכן התקיימו באופן אותו תיאר הנאשם.

בהקשר זה טען ב"כ הנאשם שדווקא בשל העובדה שמדובר באירוע נדיר בו שוטרים מפלילים שוטר אחר, על אחת כמה וכמה כאשר השוטר המופלל הוא מפקדם של השניים, היה על המאשימה לחקור את המניע שלהם יותר לעומק.

על אף שהדבר לא נעשה, כל שאוכל לומר, לאחר ששמעתי את שני השוטרים באופן בלתי אמצעי, הוא שלא ניתן לקבוע שמי מהם שם לו למטרה להפליל את הנאשם ו"לתפור לו תיק". מכל מקום, טענה זו לא הוכחה במידה כזו שיהיה בה כדי לשלול מניה וביה את גרסתם של השניים בנוגע לכל פרט שמסרו.

ואולם, על אף העובדה שלא ניתן לקבוע ששני השוטרים שקרו בעדותם, התעורר בלבי ספק שמא השניים נתנו פרשנות מחמירה בכל הנוגע לכוונת הנאשם לפגוע במתלון באירוע זריקת הטלפון.

על אלו יש להוסיף, כאמור, את הסתירה החזיתית והמשמעותית ביניהם בקשר לאירוע הדחיפה בפארק, לגביו טענו השניים דבר והיפוכו. יהיו אשר יהיו ההסברים לפער ראייתי זה, אין חולק על כך שפער זה עומד לזכותו של הנאשם והוא רשאי ליהנות מהספק שהתעורר.

34. העובדה ששני שוטרים מפלילים שוטר אחר היא אכן מחזה שאינו שכיח. ואולם בעובדה זו אין די על מנת להרשיע נאשם, שעה שעדויותיהם של השניים אינן משתלבות בחלקים המהותיים אחת עם השנייה. הסתירה בין שני השוטרים בנוגע לתיאור האירוע בפארק הייתה ידועה למאשימה עוד בשלב שקדם להגשת כתב האישום. משכך היה עליה להעמיק את החקירה ולספק לבית המשפט הסבר סביר לסתירה זו. הדברים נכונים שבעתיים שעה שברקע נמצאת טענת הנאשם לקיומו של מניע להפללתו בידי שני השוטרים.

מאחר שגם האירוע הראשון מתבסס בעיקרו על עדויות שני השוטרים, הרי שהספק שנוצר בקשר לאירוע הפארק, מחלחל גם אליו. לכך מתווספות הסתירות הרבות שצפו ועלו בין כלל עדי התביעה בנוגע לפרטי האירוע הראשון, באופן שאינו מאפשר להגיע למסקנה חד משמעית מה התרחש בשטח.

מספק זה רשאי ליהנות הנאשם.

35. אשר על כן מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מכל העבירות המיוחסות לו.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ח, 01 יולי 2018, במעמד הצדדים